

C/2024/6081

21.10.2024

Odwołanie wniesione w dniu 14 sierpnia 2024 r. przez Rzeczpospolitą Polską od postanowienia Sądu (drugiej izby w składzie powiększonym) z dnia 29 maja 2024 r. w sprawach połączonych T-200/22 i T-314/22, Rzeczpospolita Polska/Komisja

(Sprawa C-554/24 P)

(C/2024/6081)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2024 r. (Polska/Komisja, T-200/22 i T-314/22, EU:T:2024:329);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartej w pismach z dnia: 7 lutego 2022 r., 8 lutego 2022 r., 16 marca 2022 r., 31 marca 2022 r. i 16 maja 2022 r., dotyczących potrącenia należności z tytułu dziennych kar pieniężnych zasądzonych w postanowieniu wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2021 r. (Czechy/Polska, C-121/21 R, EU:C:2021:752) w odniesieniu do okresu od dnia 20 września 2021 r. do dnia 3 lutego 2022 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu wyrokowi następujące zarzuty:

1. Zarzut naruszenia art. 279 TFUE przez przyjęcie błędnej wykładni tego przepisu, która doprowadziła Sąd do uznania, że wykreślenie sprawy w postępowaniu głównym nie skutkuje wygaśnięciem obowiązku zapłaty przez państwo członkowskie kwoty należnej tytułem dziennej kary pieniężnej, nałożonej na to państwo w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych.

W ramach tego zarzutu Polska wskazuje w szczególności, że Sąd naruszył art. 279 TFUE poprzez:

- a) przyjęcie błędnej wykładni zasady tymczasowego i akcesoryjnego, względem postępowania głównego, charakteru postępowania w przedmiocie środków tymczasowych, które nadało prymat zasadzie skuteczności prawa Unii przed zasadą ochrony interesów strony wnoszącej o zasądzenie środków tymczasowych;
- b) przyjęcie błędnej wykładni środków tymczasowych, które prowadzi do braku możliwości przywrócenia strony postępowania do jej praw majątkowych po zakończeniu postępowania głównego;
- c) nadanie środkom tymczasowym, w postaci obowiązku zapłaty dziennej kary pieniężnej, znamion sankcji, mimo że art. 279 TFUE nie daje podstaw do zasądzania środków o charakterze sankcji;
- d) błędne oparcie się na tezach postanowienia Wiceprezesa Trybunału z dnia 19 maja 2022 r., Republika Czeska/Polska (C-121/21 R), które doprowadziło Sąd do wniosku, iż wykreślenie sprawy w postępowaniu głównym nie skutkuje wygaśnięciem ciężącego na Polsce obowiązku zapłaty kwoty należnej tytułem okresowej kary pieniężnej.

2. Zarzut naruszenia art. 36 Statutu, nakładającego obowiązek uzasadnienia wyroku.

W ramach tego zarzutu Polska podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia obowiązku uzasadnienia wyroku, nie wyjaśniając należycie powodów, dla których oddalił argumentację Polski odnoszącą się do krajowych systemów prawnych, z których wynika, że środki zabezpieczające orzeczone w oczekiwaniu na ostateczne orzeczenie przestają z mocą wsteczną wywoływać skutki w sytuacji, gdy postępowanie główne stanie się bezprzedmiotowe.
